

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสิ่งก่อความเครียดและการเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียดของสตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดที่เข้ารับการรักษานในหอคลอด (หน่วยครรภ์เสี่ยงสูง) โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ จำนวน 120 ราย ระหว่างเดือนกันยายน 2546 ถึงเดือน เมษายน 2547 ผลการศึกษาได้นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบการบรรยาย โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคล และข้อมูลการตั้งครรภ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งก่อความเครียด

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียด

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นสตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดที่เข้ารับการรักษานในโรงพยาบาล ในวันที่ 1 ของการรักษากลุ่มตัวอย่างมีจำนวนทั้งหมด 120 ราย ต่อมากลุ่มตัวอย่างถูกย้ายออกจากหน่วยครรภ์เสี่ยงสูงจำนวน 47 ราย เนื่องจากมีอาการดีขึ้น และคลอดบุตรก่อนกำหนดจำนวน 4 ราย คงเหลือกลุ่มตัวอย่างในวันที่ 7 ของการรักษานในโรงพยาบาลจำนวน 69 ราย

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 120 ราย ประกอบด้วย ข้อมูลส่วนบุคคลจำแนกตามอายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัว ลักษณะครอบครัว และการจ่ายค่ารักษาพยาบาล ดังแสดงในตารางที่ 1 และข้อมูลการตั้งครรภ์จำแนกตาม อายุครรภ์ จำนวนครั้งของการตั้งครรภ์ ประวัติการคลอดก่อนกำหนด ความตั้งใจในการมีบุตร การจำกัดกิจกรรม และการได้รับยาที่ยับยั้งการหดตัวของมดลูก ดังแสดงในตารางที่ 2

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
อายุ (range = 16-42 ปี, $\bar{X}$ = 26.32 ปี , SD = 6.17)		
ต่ำกว่า 18 ปี	4	3.33
18-34 ปี	100	83.33
35 ปีขึ้นไป	16	13.34
สถานภาพสมรส		
คู่	118	98.33
แยกกันอยู่	2	1.67
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	3	2.50
ประถมศึกษา	35	29.17
มัธยมศึกษาตอนต้น	20	16.66
มัธยมศึกษาตอนปลาย	34	28.33
อนุปริญญา	14	11.67
ปริญญาตรี	14	11.67
อาชีพ		
แม่บ้าน	32	26.67
เกษตรกร	12	10.00
รับจ้าง	54	45.00
ค้าขาย	12	10.00
รับราชการ	6	5.00
นักศึกษา	4	3.33

ตารางที่ 1 (ต่อ)

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
รายได้ของครอบครัว (บาท/เดือน) (range = 500-50,000, $\bar{X}$ = 12,163.33, SD = 8,680.06)		
น้อยกว่า 15,000	94	78.33
15,001-30,000	23	19.17
30,001-45,000	2	1.67
มากกว่า 45,000	1	0.83
ลักษณะครอบครัว		
ครอบครัวเดี่ยว	70	58.33
ครอบครัวขยาย	50	41.67
การจ่ายค่ารักษาพยาบาล		
เบิกไม่ได้	17	14.17
เบิกได้		
บัตรประกันสุขภาพ	41	34.17
บัตรประกันสังคม	46	38.33
ข้าราชการ	16	13.33

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 120 ราย มีอายุเฉลี่ย 26.32 ปี ร้อยละ 83.33 มีอายุระหว่าง 18-34 ปี ร้อยละ 98.33 มีสถานภาพสมรส ร้อยละ 29.17 มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 45.00 ประกอบอาชีพรับจ้าง มีรายได้เฉลี่ยของครอบครัว 12163.3 บาทต่อเดือน ร้อยละ 78.33 มีรายได้ของครอบครัวต่อเดือนน้อยกว่า 15,000 บาท ร้อยละ 58.33 เป็นครอบครัวเดี่ยว และร้อยละ 38.33 จ่ายค่ารักษาพยาบาลโดยใช้บัตรประกันสังคม

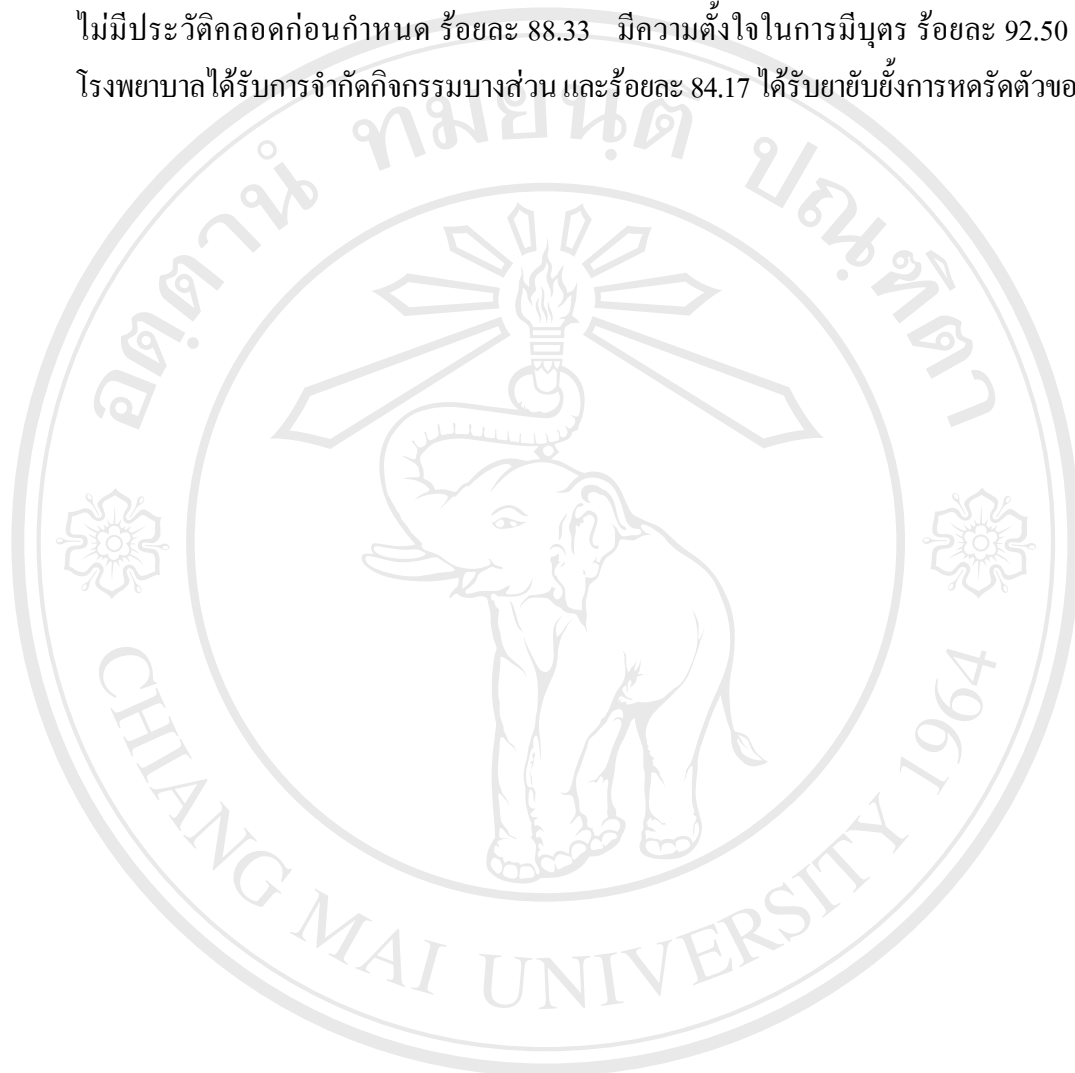
ลิขสิทธิ์ในเอกสารนี้สงวนไว้สำหรับ
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลการตั้งครรภ์

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
อายุครรภ์ (สัปดาห์) (Range = 20-35, $\bar{X}$ = 31.63 , SD = 3.04)		
20-28	18	15.00
29-35	102	85.00
จำนวนครั้งของการตั้งครรภ์		
1	50	41.67
2	48	40.00
3 ครั้งขึ้นไป	22	18.33
ประวัติการคลอดก่อนกำหนด (ครั้ง)		
ไม่มี	113	94.17
1	6	5.00
2 ครั้งขึ้นไป	1	0.83
ความตั้งใจในการมีบุตร		
ตั้งใจ	106	88.33
ไม่ตั้งใจ	14	11.67
การจำกัดกิจกรรม		
จำกัดกิจกรรมบางส่วน	111	92.50
จำกัดกิจกรรมทั้งหมด	9	7.50
การได้รับยาขับยั้งการหดตัวของมดลูก		
ไม่ได้รับ	19	15.83
ได้รับ	101	84.17
เทอร์บูทาลิน	92	76.67
แมกนีเซียม ซัลเฟต	9	7.50

ข้อมูลการตั้งครรภ์ของกลุ่มตัวอย่าง 120 รายมีอายุครรภ์เฉลี่ย 31.63 สัปดาห์ ร้อยละ 85.00 มีอายุครรภ์ระหว่าง 29-35 สัปดาห์ ร้อยละ 41.67 เป็นการตั้งครรภ์ครั้งแรก ร้อยละ 94.17 ไม่มีประวัติคลอดก่อนกำหนด ร้อยละ 88.33 มีความตั้งใจในการมีบุตร ร้อยละ 92.50 ขณะอยู่โรงพยาบาลได้รับการจำกัดกิจกรรมบางส่วน และร้อยละ 84.17 ได้รับยาขับยั้งการหดตัวของมดลูก

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

ส่วนที่ 2. ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งก่อความเครียด

ตารางที่ 3

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคะแนนสิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดทั้ง 7 ด้าน ตั้งแต่วันที่ 1 จนถึง วันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

คะแนนสิ่งก่อความเครียด		ระยะเวลาที่นอนโรงพยาบาล						
		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
		(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)
1. โดยรวม	$\bar{X}$ (SD)	1.21 (0.63)	1.38 (0.68)	1.56 (0.80)	1.61 (0.67)	2.22 (0.84)	2.43 (0.98)	2.67 (0.82)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
2. การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด	$\bar{X}$ (SD)	1.22 (0.70)	1.40 (0.84)	1.53 (0.86)	1.61 (0.94)	2.41 (1.15)	2.50 (1.07)	2.74 (0.86)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
3. สภาพแวดล้อมภายใน โรงพยาบาล	$\bar{X}$ (SD)	0.99 (0.70)	1.17 (0.76)	1.32 (0.79)	1.39 (0.58)	1.87 (0.81)	2.23 (1.07)	2.46 (1.0)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. ภาวะสุขภาพของตนเอง และทารก ในครรภ์	$\bar{X}$ (SD)	1.42 (0.71)	1.48 (0.82)	1.64 (0.74)	1.89 (0.60)	2.18 (0.72)	2.46 (0.89)	2.57 (0.72)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง

คะแนนสิ่งก่อความเครียด		ระยะเวลาที่นอนโรงพยาบาล						
		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
		(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)	(n=69)
5. การติดต่อสื่อสารกับ								
บุคลากรทางสุขภาพ	$\bar{X}$ (SD)	1.25 (0.86)	1.28 (0.77)	1.41 (0.99)	1.29 (0.82)	1.82 (0.92)	2.38 (1.20)	2.38 (1.20)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ภาพลักษณ์ของตนเอง								
	$\bar{X}$ (SD)	1.40 (0.76)	1.58 (0.84)	1.76 (0.75)	1.88 (0.86)	2.41 (0.78)	2.41 (1.00)	2.54 (0.99)
	ระดับ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
7. สภาพครอบครัว								
	$\bar{X}$ (SD)	1.39 (1.01)	1.31 (1.10)	1.76 (0.97)	1.55 (0.97)	2.42 (1.18)	2.42 (1.37)	2.85 (1.11)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
8. อารมณ์								
	$\bar{X}$ (SD)	1.27 (1.00)	1.22 (1.03)	1.50 (1.21)	1.52 (0.96)	2.50 (1.25)	2.59 (1.19)	2.90 (0.82)
	ระดับ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง

ผลการศึกษเกี่ยวกับสิ่งก่อความเครียดพบว่า

สิ่งก่อความเครียดโดยรวม ในวันที่ 1 และวันที่ 2 ของการเข้ารับการรักษานในโรงพยาบาล กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.21, 1.38$ ตามลำดับ) วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.56, 1.61, 2.22, 2.43$ ตามลำดับ) และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.67$)

ด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดในวันที่ 1 และวันที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.22, 1.40$ ตามลำดับ) วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.53, 1.61, 2.41, 2.50, 2.74$ ตามลำดับ) และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.74$)

ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล ในวันที่ 1 ถึงวันที่ 4 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=0.99, 1.17, 1.32, 1.39$ ตามลำดับ) และวันที่ 5 ถึง วันที่ 7 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.87, 2.23, 2.46$ ตามลำดับ)

ด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ ในวันที่ 1 และวันที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.42, 1.48$ ตามลำดับ) วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.64, 1.89, 2.18, 2.46$ ตามลำดับ) และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.57$)

ด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ ในวันที่ 1 ถึง วันที่ 4 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.25, 1.28, 1.41, 1.29, 1.82$ ตามลำดับ) และวันที่ 5 ถึง วันที่ 7 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.82, 2.38, 2.38$ ตามลำดับ)

ด้านภาพลักษณ์ของตนเอง ในวันที่ 1 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.40$) วันที่ 2 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.58, 1.76, 1.88, 2.41, 2.41$ ตามลำดับ) และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.54$)

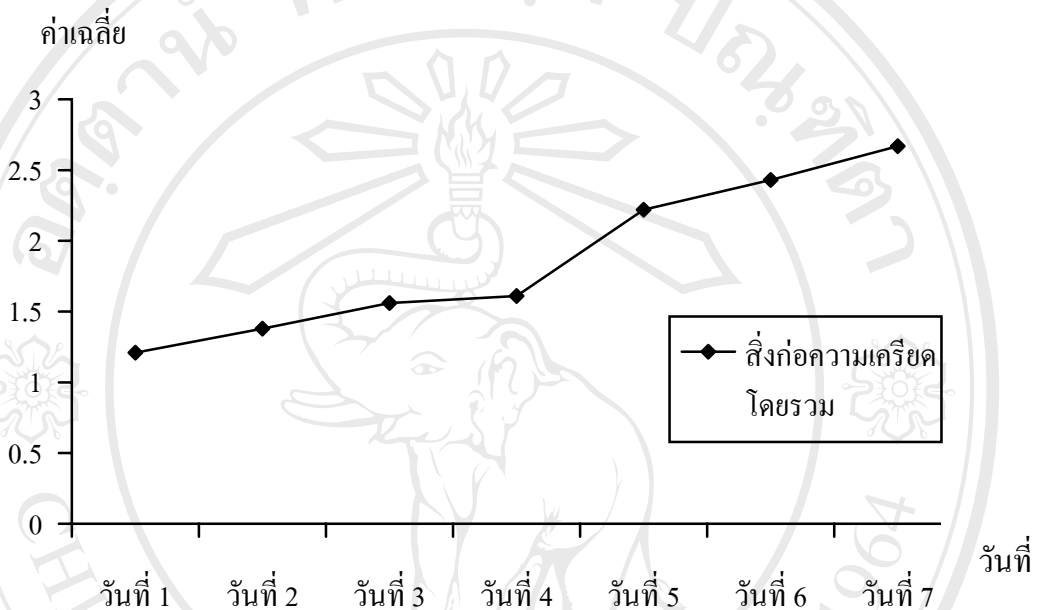
ด้านสภาพครอบครัว ในวันที่ 1 และ วันที่ 2 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.39, 1.31$ ตามลำดับ) วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.76, 1.55, 2.42, 2.42$ ตามลำดับ) และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.85$)

ด้านอารมณ์ ในวันที่ 1 ถึง วันที่ 3 กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนน อยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=1.27, 1.22, 1.50$ ตามลำดับ) วันที่ 4 และ วันที่ 5 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=1.52, 2.50$ ตามลำดับ) วันที่ 6 และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=2.59, 2.90$ ตามลำดับ)

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียด

3.1 การเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียดโดยรวม

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 1 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป

ตารางที่ 4

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	125.52	6	20.92	36.58	<.01
ภายในกลุ่ม	233.35	408	.57		
รวม	358.8	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 5

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

		วันที่นอน โรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.21	1.38	1.56	1.61	2.22	2.43	2.67
วันที่ 1	1.21	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.38	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.56	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.61	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.22	0.95**	0.88**	0.67**	0.64**	-	-	-
วันที่ 6	2.43	1.15**	1.08**	0.87**	0.84**	-	-	-
วันที่ 7	2.67	1.36**	1.29**	1.07**	1.04**	-	0.21**	-

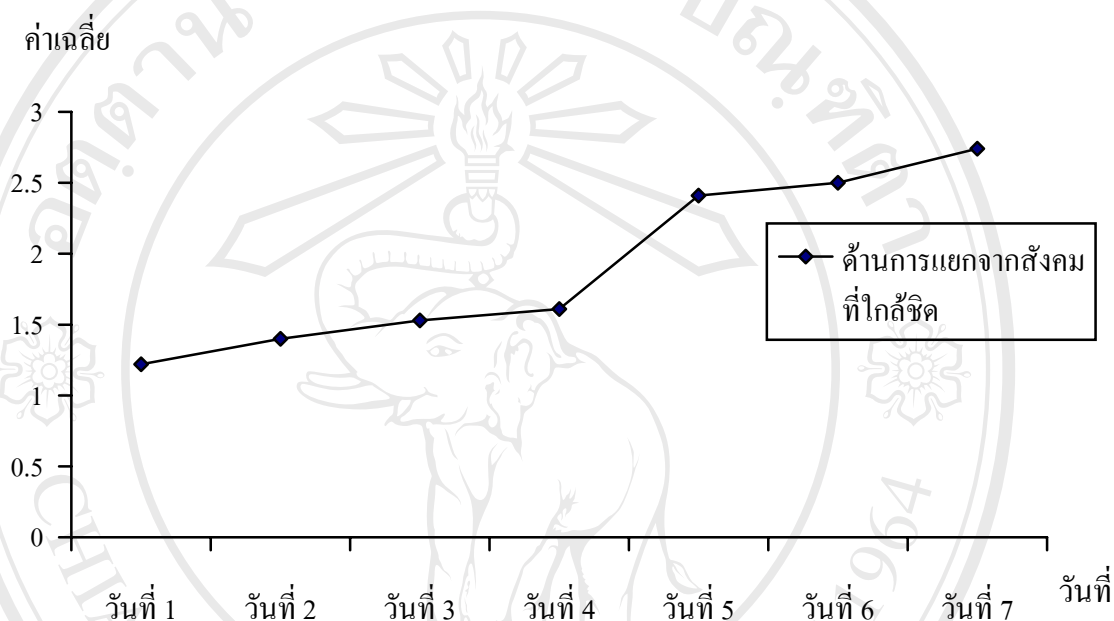
**p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดโดยรวมสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดโดยรวมแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2 การเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียดรายด้าน

3.2.1 ด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 2

ภาพที่ 2. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดตั้งแต่วันที่ 1 จนถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป

ตารางที่ 6

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	154.88	6	25.81	32.0	<.01
ภายในกลุ่ม	329.18	408	0.81		
รวม	484.06	414			

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 7

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 รายคู่

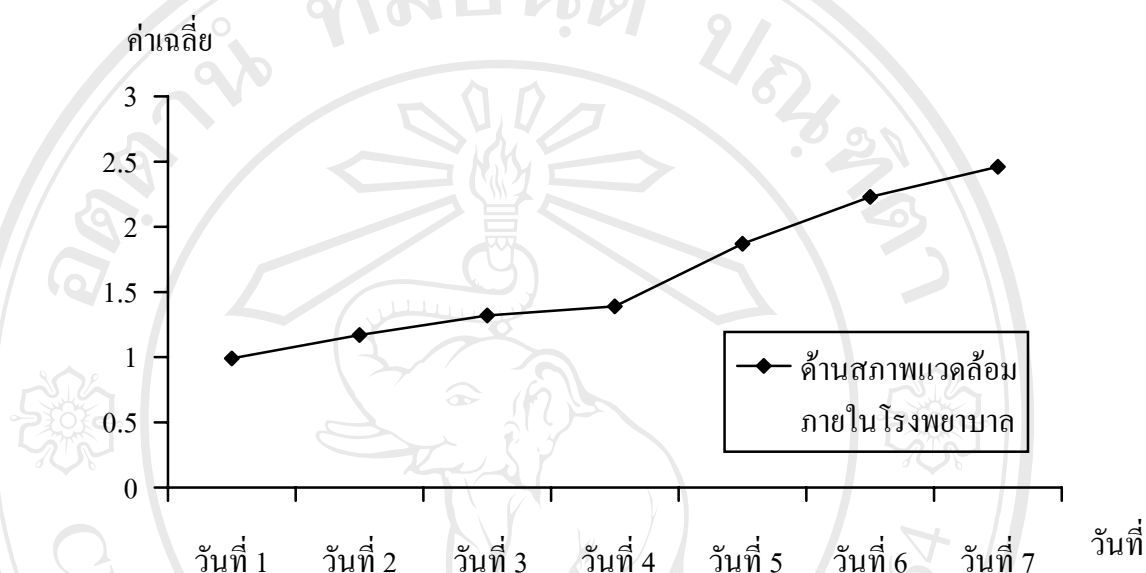
		วันที่นอนโรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.22	1.40	1.53	1.61	2.41	2.50	2.74
วันที่ 1	1.22	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.40	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.53	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.61	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.41	1.19**	1.01**	0.88**	0.80**	-	-	-
วันที่ 6	2.50	1.28**	1.10**	0.96**	0.89**	-	-	-
วันที่ 7	2.74	1.51**	1.34**	1.20**	1.13**	-	0.24**	-

**p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.2 ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 3 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป

ตารางที่ 8

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	130.11	6	21.69	33.97	<.01
ภายในกลุ่ม	260.48	408	0.64		
รวม	390.59	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 9

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

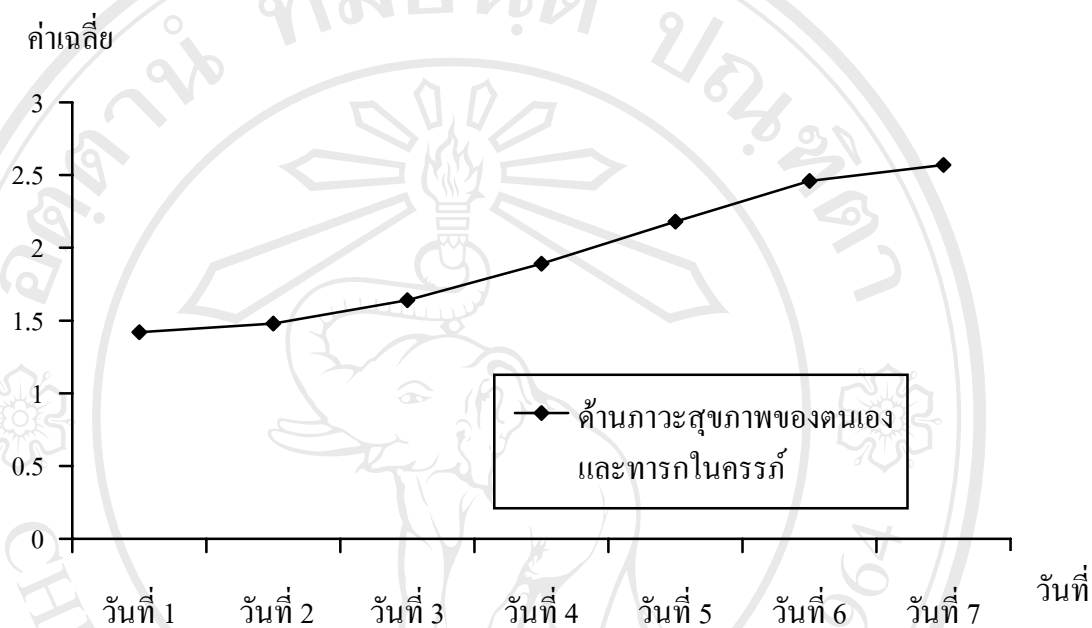
		วันทีนอน โรงพยาบาล (n = 69)						
		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
วันทีนอน	ค่าเฉลี่ย	0.99	1.17	1.32	1.39	1.87	2.23	2.46
โรงพยาบาล								
วันที่ 1	0.99	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.17	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.32	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.39	0.40**	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	1.87	0.88**	0.70**	0.55**	0.48**	-	-	-
วันที่ 6	2.23	1.24**	1.06**	0.91**	0.84**	-	-	-
วันที่ 7	2.46	1.47**	1.29**	1.14**	1.07**	0.59**	0.23**	-

**p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 4 วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.3 ด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 4 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป

ตารางที่ 10

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	89.42	6	14.90	28.32	<.01
ภายในกลุ่ม	214.68	408	0.53		
รวม	304.10	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 11

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

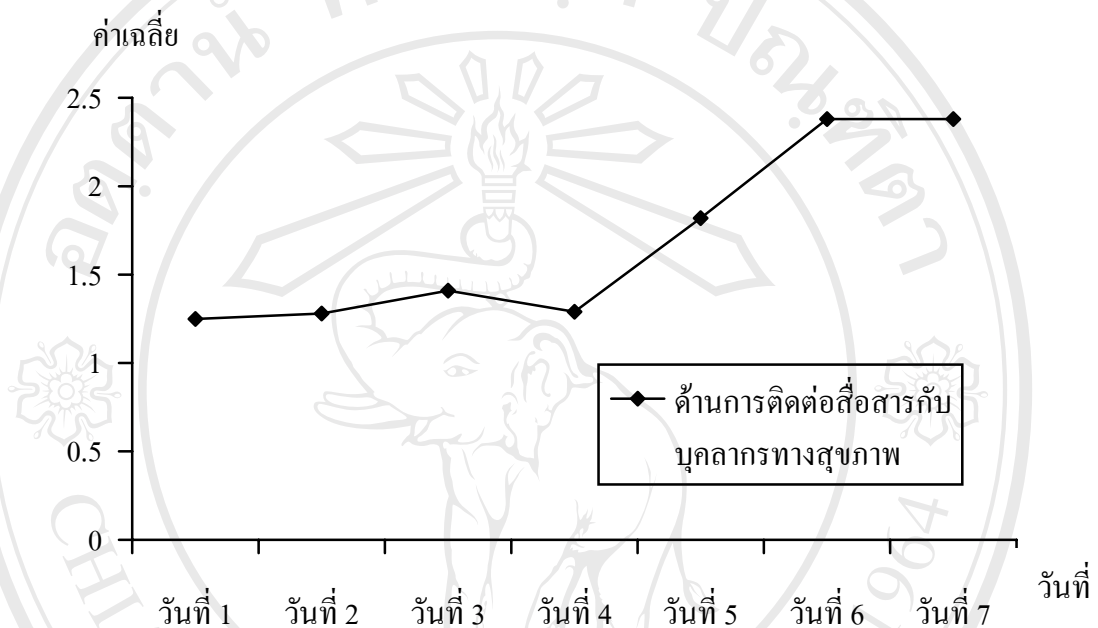
		วันที่นอนโรงพยาบาล (n = 69)						
		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
วันที่นอน	ค่าเฉลี่ย	1.42	1.48	1.65	1.89	2.18	2.46	2.57
โรงพยาบาล								
วันที่ 1	1.42	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.48	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.65	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.89	0.47**	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.18	0.76**	0.70**	0.53**	-	-	-	-
วันที่ 6	2.46	1.04**	0.98**	0.81**	0.57**	-	-	-
วันที่ 7	2.57	1.15**	1.09**	0.92**	0.68**	0.39*	0.11*	-

* p < .05. **p < .01.

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์แตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 4 วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.4 ด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อกำหนดด้านความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 5

ภาพที่ 5. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อกำหนดด้านความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 5 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อกำหนดด้านความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป

ตารางที่ 12

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ
ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	109.19	6	18.20	19.36	<.01
ภายในกลุ่ม	383.56	408	0.94		
รวม	492.75	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 13

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ
ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

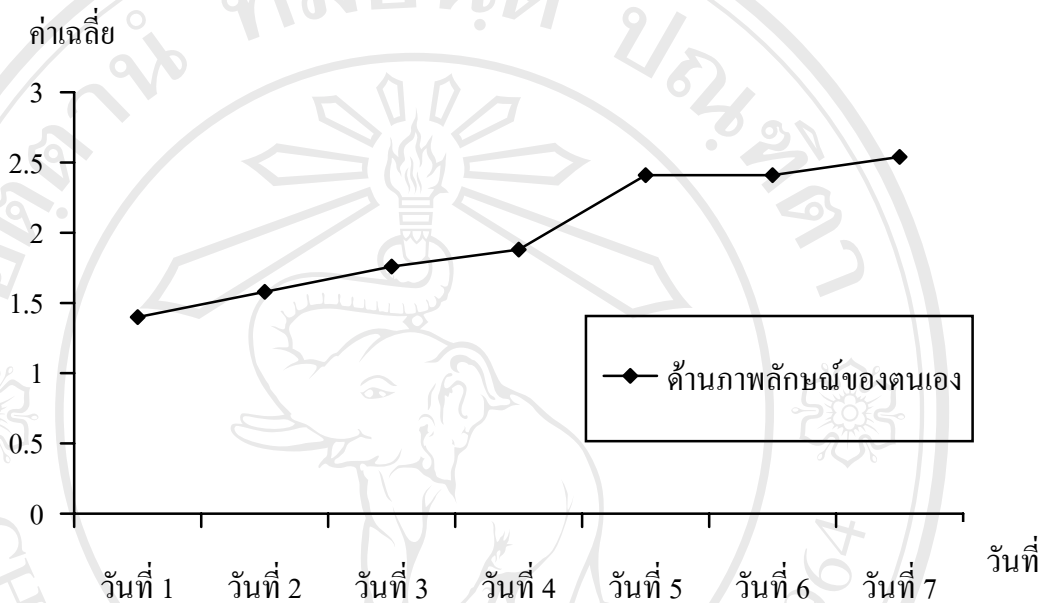
		วันที่นอนโรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.25	1.28	1.41	1.29	1.82	2.38	2.38
วันที่ 1	1.25	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.28	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.41	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.29	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	1.82	0.57*	0.54*	-	0.53*	-	-	-
วันที่ 6	2.38	1.11**	1.06**	0.98**	1.09**	-	-	-
วันที่ 7	2.38	1.11**	1.29**	0.98**	1.09**	-	-	-

* p < .05 **p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่คู่วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.5 ด้านภาพลักษณ์ของตนเอง

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n=69$) ดังแสดงในภาพที่ 6

ภาพที่ 6. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 6 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป

ตารางที่ 14

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	84.88	6	14.15	21.22	<.01
ภายในกลุ่ม	271.99	408	0.67		
รวม	356.87	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองระหว่างวันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 15

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7

รายคู่

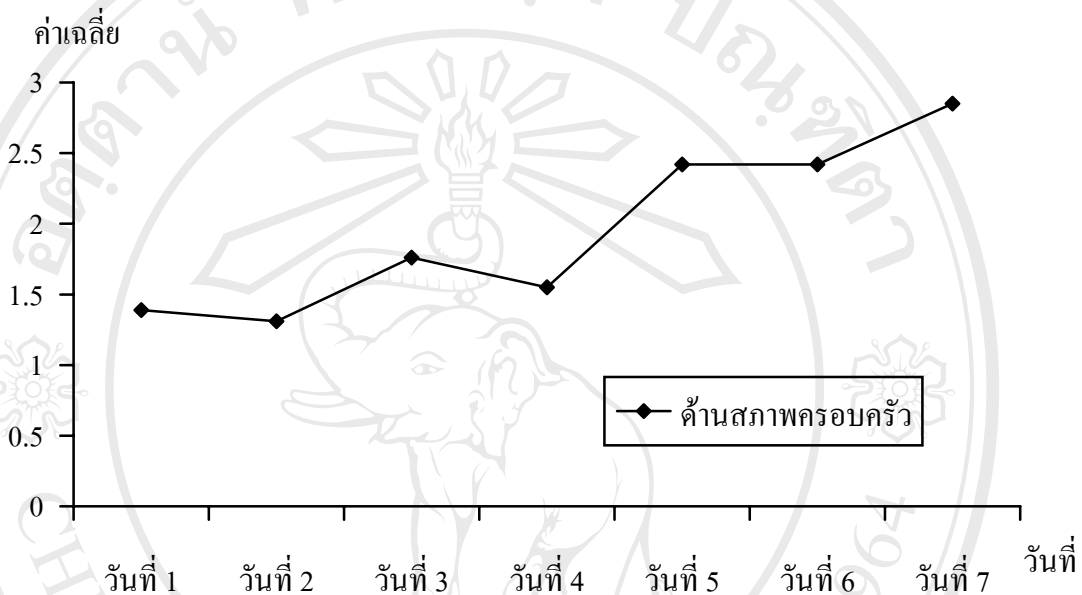
		วันที่นอน โรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.40	1.58	1.76	1.88	2.41	2.41	2.54
วันที่ 1	1.40	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.58	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.76	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.88	0.48*	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.41	1.01**	0.83**	0.65**	0.53**	-	-	-
วันที่ 6	2.41	1.01**	0.83**	0.66**	0.53*	-	-	-
วันที่ 7	2.54	1.13**	0.96**	0.78**	0.65**	-	0.12**	-

* p < .05 **p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไป โดยพบว่าค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ขณะที่คู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.6 ด้านสภาพครอบครัว

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 7

ภาพที่ 7. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 7 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป

ตารางที่ 16

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	149.56	6	24.93	21.85	<.01
ภายในกลุ่ม	465.55	408	1.41		
รวม	615.11	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวและเศรษฐกิจตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 17

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

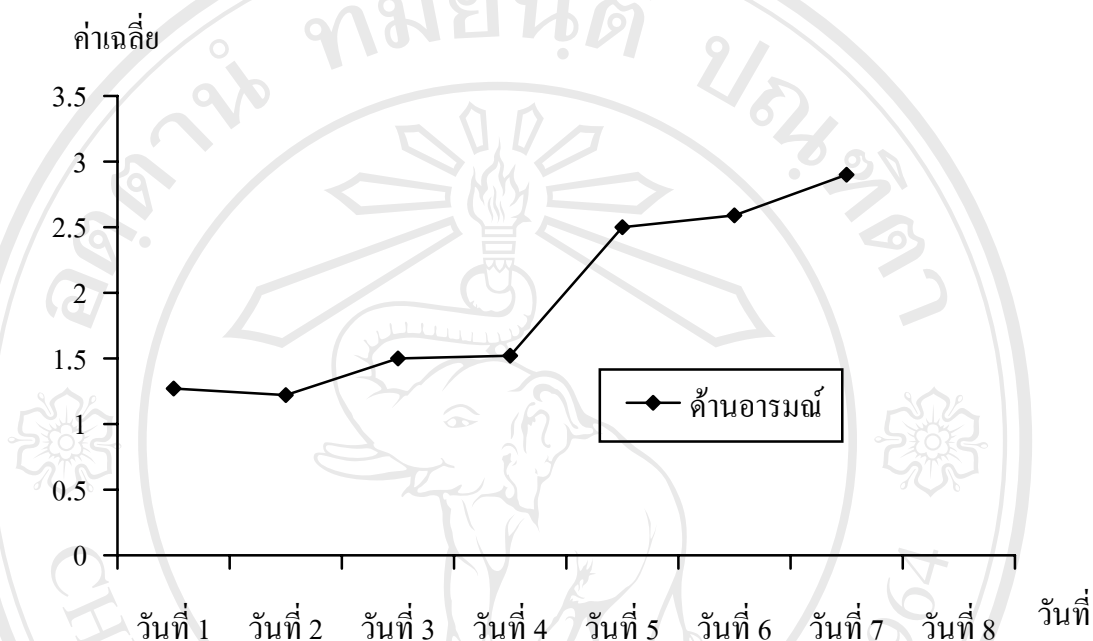
		วันที่นอนโรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.39	1.31	1.76	1.55	2.42	2.42	2.85
วันที่ 1	1.39	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.31	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.76	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.55	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.42	1.03**	1.11**	0.66*	0.87**	-	-	-
วันที่ 6	2.42	1.03**	1.11**	0.66*	0.87**	-	-	-
วันที่ 7	2.85	1.46**	1.54**	1.09**	1.30**	-	0.43**	-

* p < .05. **p < .01.

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวและเศรษฐกิจแตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.2.7 ด้านอารมณ์

ค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ($n = 69$) ดังแสดงในภาพที่ 8

ภาพที่ 8. กราฟแสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

จากภาพที่ 8 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป

ตารางที่ 18

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ระหว่างกลุ่ม	206.43	6	34.41	30.68	<.01
ภายในกลุ่ม	457.57	408	1.12		
รวม	664.00	414			

จากตารางพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ตั้งแต่วันที่ 1 ถึง วันที่ 7 แตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 19

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ ตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 7 รายคู่

		วันที่นอนโรงพยาบาล (n = 69)						
วันที่นอน		วันที่ 1	วันที่ 2	วันที่ 3	วันที่ 4	วันที่ 5	วันที่ 6	วันที่ 7
โรงพยาบาล	ค่าเฉลี่ย	1.21	1.38	1.56	1.61	2.22	2.43	2.67
วันที่ 1	1.21	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 2	1.38	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 3	1.56	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 4	1.61	-	-	-	-	-	-	-
วันที่ 5	2.22	1.23**	1.28**	1.00**	0.99**	-	-	-
วันที่ 6	2.43	1.32**	1.37**	1.09**	1.07**	-	-	-
วันที่ 7	2.67	1.63**	1.68**	1.40**	1.38**	-	0.31**	-

**p < .01

จากตารางแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านความแปรปรวนทางอารมณ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป โดยค่าเฉลี่ยของสิ่งก่อความเครียดด้านความแปรปรวนทางอารมณ์แตกต่างกันระหว่างคู่วันที่ 1 กับวันที่ 5 วันที่ 1 กับวันที่ 6 และวันที่ 1 กับวันที่ 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

การศึกษาสิ่งก่อความเครียดและการเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนด สามารถอภิปรายผลการวิจัยตามคำถามการวิจัยได้ดังนี้

คำถามการวิจัยข้อที่ 1 สิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า สิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ทั้งโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด สภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล ภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ การติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ ภาพลักษณ์ของตนเอง สภาพครอบครัว และอารมณ์ (ตารางที่ 3) ทั้งนี้อธิบายได้ดังนี้

การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด

ถึงแม้การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทำให้ต้องแยกจากบุคคลใกล้ชิดเป็นสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียด (White & Ritchie, 1984) แต่ผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า สิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดของกลุ่มตัวอย่างในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเพิ่งเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นวันแรก ความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดเกิดขึ้นน้อย เช่น ความรู้สึกว่าถูกแยกจากบุคคลในครอบครัว ความรู้สึกขาดความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับญาติสนิท ความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวไม่มีคนดูแล หรือการไม่ได้ปฏิบัติกิจกรรมประจำวันที่คุ้นเคย ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นวันแรกจึงประเมินว่ามีสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดอยู่ในระดับต่ำ

สภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล

การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทำให้นักลต้องประสบกับสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยและต้องประสบกับกิจกรรมการรักษายาบาลต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งก่อความเครียดซึ่งอาจก่อให้เกิดความกลัว ความวิตกกังวลแก่ผู้รับบริการได้ (Carpetino, 2002; Clauson, 1996) อย่างไรก็ตาม ในวันแรกของการรับการรักษาในโรงพยาบาลกลุ่มตัวอย่างประเมินว่ามีสิ่งก่อความเครียดด้านสิ่งแวดล้อมภายในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเข้ารับการรักษาและรับไว้ในห้องคลอดภายในระยะเวลาสั้นๆ กิจกรรมการรักษายาบาลอาจจะยังมีน้อย กลุ่มตัวอย่างยังไม่มีความรู้สึกเบื่อหรือจำเจที่ถูกจำกัดกิจกรรมให้อยู่บนเตียง รับประทาน

อาหาร หรือขับถ่ายบนเตียง ถึงแม้กลุ่มตัวอย่างจะพักรักษาตัวอยู่ในห้องคลอดซึ่งเป็นห้องปิดที่เปิดไฟอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่ทราบว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืน มีเสียงรบกวนจากการทำงานของอุปกรณ์ต่างๆ หรือมีเสียงรบกวนจากการปฏิบัติกิจกรรมรักษาพยาบาล แต่กลุ่มตัวอย่างก็ถูกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมภายในโรงพยาบาลต่างๆ ดังกล่าวในระยะเวลาสั้นๆ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่ามีสิ่งก่อกวนความเครียดด้านสิ่งแวดล้อมในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ

ภาวะสุขภาพของตนเองและการทรมานในครรภ์

สตรีตั้งครรภ์จะมีการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจและความเครียดเกิดขึ้น เช่น กลัวมีโรคแทรกซ้อน กลัวทารกในครรภ์ไม่แข็งแรงหรือพิการ เป็นต้น และจากการศึกษาของ ศศิธร นามทวีชัยกุล (2541) พบว่า เมื่อไตรมาสที่ 3 ของการตั้งครรภ์ สตรีจะมีอารมณ์อ่อนไหวและเปลี่ยนแปลงง่าย รวมทั้งมีความกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของตนเองและความปลอดภัยของทารกในครรภ์ ยิ่งในกรณีที่เมื่อมีการและการแสดงของการเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ในวันแรกสตรีตั้งครรภ์อาจคาดการณ์ว่าการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจะส่งผลให้อาการเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดทุเลาหรือหายไป และทำให้การตั้งครรภ์ดำเนินต่อไปจนครบกำหนดคลอดได้ ทำให้ความวิตกกังวลต่อสถานะของทารกในครรภ์ลดลง ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่ามีสิ่งก่อกวนความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและการทรมานในครรภ์อยู่ในระดับต่ำ

การติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ

การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลบุคคลจะประสบกับสิ่งก่อกวนความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพไม่มากนักน้อย (White & Ritchie, 1984) ปัญหาการติดต่อสื่อสารที่อาจเป็นสิ่งก่อกวนความเครียดแก่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การพูดคุยด้วยศัพท์ทางการแพทย์ในเรื่องของการวินิจฉัย การตรวจรักษาซึ่งเข้าใจยากและอาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้ การที่กลุ่มตัวอย่างต้องให้ข้อมูลซ้ำๆ หลายครั้งแก่บุคลากรที่มีการเปลี่ยนผลัดหมุนเวียนในการให้การดูแล หรือการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับความเจ็บป่วยที่น้อยเกินไปหรือมากเกินไปเหล่านี้ อาจเป็นสิ่งที่ก่อกวนความเครียดแก่สตรีตั้งครรภ์ได้ ในการศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างประเมินว่ามีสิ่งก่อกวนความเครียดด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพในระดับต่ำ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล การติดต่อสื่อสารระหว่างกลุ่มตัวอย่างและบุคลากรทางสุขภาพยังมีไม่มาก เนื่องจากเป็นวันแรกและมีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารเพียงสั้นๆ ปัญหาด้านการติดต่อสื่อสารน่าจะเพิ่มขึ้นตามเวลาและโอกาสของการติดต่อสื่อสารที่เพิ่มขึ้น

ภาพลักษณ์ของตนเอง

การที่สตรีมีภาวะเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลนั้นทำให้มีการปรับเปลี่ยนบทบาทตนเองเป็นบทบาทผู้ป่วยที่จะต้องได้รับการดูแลจากบุคลากรทางสุขภาพ โดยปกติสตรีตั้งครรภ์สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวันต่างๆ ด้วยตนเองแต่เมื่อต้องนอนพักในโรงพยาบาลทำให้สตรีตั้งครรภ์ต้องพึ่งพาเจ้าหน้าที่พยาบาลในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การทำความสะอาดร่างกาย การขับถ่าย การรับประทานอาหาร เป็นต้น (White & Ritchie, 1984) ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่าสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของสตรีตั้งครรภ์ในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ความรู้สึกสูญเสียภาพลักษณ์ของตนเองอาจจะยังเกิดขึ้นน้อย ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกที่ต้องพึ่งพาผู้อื่น ความรู้สึกสูญเสียบทบาทการเป็นแม่ ความรู้สึกสูญเสียความเป็นส่วนตัว ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองในวันแรกในระดับต่ำ

สภาพครอบครัว

การที่สตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลนั้น เป็นการเพิ่มภาระให้แก่สามี และสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวต้องรับผิดชอบเรื่องการทำงานบ้าน หรือการดูแลบุตรแทน โดยเฉพาะครอบครัวที่สามีไม่เคยทำงานบ้านมาก่อนหรือไม่มีสมาชิกในครอบครัวคอยช่วยเหลือจะส่งผลกระทบต่อสามี อย่างไรก็ตามการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นวันแรก ปัญหาดังกล่าวอาจยังไม่เกิดผลกระทบต่อสตรีตั้งครรภ์และครอบครัวมากนักจึงทำให้กลุ่มตัวอย่างประเมินสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวว่าอยู่ในระดับต่ำ

อารมณ์

การตั้งครรภ์ถือว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญหรือจุดก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตสตรีจะมีการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจและความเครียดเกิดขึ้น เช่น กลัวมีโรคแทรกซ้อนเกิดขึ้น กลัวทารกในครรภ์ไม่แข็งแรง หรือพิการ เป็นต้น ยิ่งถ้าการตั้งครรภ์นั้นมีภาวะเสี่ยงเกิดขึ้นจะมีผลกระทบทางด้านจิตใจและอารมณ์เป็นอย่างมาก (รุ่งทิพย์ ช่างศิลา, 2544) จากการศึกษาของ กุปตันและคณะ (1997) พบว่าสตรีตั้งครรภ์ที่ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลก่อนกำหนดคลอด จะแสดงออกทางอารมณ์ในลักษณะต่างๆ เช่น รู้สึกตกใจ หวั่นวิตก ซึมเศร้า โกรธหรือกล่าวโทษตนเอง รู้สึกว่าเหว เป็นต้น อย่างไรก็ตามในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลความรู้สึกดังกล่าวยังเกิดขึ้นน้อย จึงทำให้สตรีตั้งครรภ์ประเมินสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์ในระดับต่ำ

จากการที่กลุ่มตัวอย่างประเมินว่าสิ่งก่อความเครียดในวันแรกของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทั้ง 7 ด้าน ได้แก่ การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด สภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล ภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ การติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ ภาพลักษณ์ของ

ตนเอง สภาพครอบครัว และอารมณ์ อยู่ในระดับต่ำ จึงส่งผลให้สิ่งก่อความเครียดโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ (ตารางที่ 3)

คำถามการวิจัยข้อที่ 2 สิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์ก่อนกำหนดที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ และเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่าสิ่งก่อความเครียดของสตรีที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดมีการเปลี่ยนแปลงตามระยะเวลาที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลโดยเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจนในวันที่ 4 และ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ตามรายละเอียดดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งก่อความเครียดที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 4 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 3 ด้าน ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล ($p < .01$) (ตารางที่ 9) ภาวะสุขภาพของตนเองและทารกในครรภ์ ($p < .01$) (ตารางที่ 11) และภาพลักษณ์ของตนเอง ($p < .05$) (ตารางที่ 15)

สภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาล

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลวันที่ 1 ถึง วันที่ 4 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ และ วันที่ 5 ถึง วันที่ 7 อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 9) ทั้งนี้เนื่องจากการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทำให้กลุ่มตัวอย่างเผชิญกับความแปลกใหม่และความไม่คุ้นเคยต่อสถานที่ และต้องประสบกับกิจกรรมการรักษายาวนาน ซึ่งอาจก่อให้เกิดความกลัว ความวิตกกังวลแก่สตรีตั้งครรภ์ได้ (Carpetino, 2002; Clauson, 1996) ภายในโรงพยาบาลยังมีการปฏิบัติกิจกรรมทางการรักษายาวนานอยู่ตลอดเวลา มีเสียงรบกวนจากการทำงานของอุปกรณ์การรักษา เช่น เสียงจากเครื่องฟังเสียงหัวใจทารกในครรภ์ (fetal monitoring) หรือเสียงพูดคุยของเจ้าหน้าที่ที่มึนสุขภาพ (Maloni, 1993; White & Ritchie, 1984) เป็นต้น นอกจากนี้การที่ต้องนอนพักภายในห้องคลอด ซึ่งสภาพภายในห้องของกลุ่มตัวอย่างจะเป็นห้องที่มี 2 เตียงเป็นห้องที่เปิดไฟตลอด 24 ชั่วโมง ทำให้รบกวนการพักผ่อนไม่สามารถนอนหลับได้ และการที่ต้องนอนร่วมห้องกับสตรีตั้งครรภ์อื่น อาจทำให้สตรีตั้งครรภ์ไม่มีความเป็นส่วนตัวในการทำกิจกรรมต่างๆ หรือการถูกจำกัดขอบเขตอยู่บนเตียงเป็นเวลาหลายวัน ไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ได้ตามปกติ (Maloni et al., 1998) นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องติดเครื่องบันทึกการหดตัวของมดลูกและเสียงหัวใจทารกในครรภ์อย่างต่อเนื่องเป็น

ระยะเวลานาน และประสบกับสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลเช่นเดิมทุกวัน สิ่งเหล่านี้ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย กลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่าสภาพแวดล้อมภายในโรงพยาบาลเป็นสิ่งที่ก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไปของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

ภาวะสุขภาพของตนเองและการในครรภ์

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและการในครรภ์ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 2 อยู่ในระดับต่ำ วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาวะสุขภาพของตนเองและการในครรภ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 11) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การที่สตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล แผนการรักษาคือให้นอนพักบนเตียงเพื่อช่วยลดการหดตัวของมดลูก ซึ่งการศึกษาค้นคว้าพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 92.5 ได้รับการจำกัดกิจกรรมบางส่วน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีการหดตัวของมดลูกถี่ขึ้น จำเป็นต้องได้รับยายับยั้งการหดตัวของมดลูกทางหลอดเลือดดำ และปรับยาเพิ่มขึ้นหรือลดลงตามการหดตัวของมดลูก จนกระทั่งใช้ยาในขนาดต่ำสุดแล้วไม่มีการหดตัวของมดลูกภายใน 8 ชั่วโมง จึงเปลี่ยนมาฉีดยาชนิดนี้เข้าใต้ผิวหนังทุก 6 ชั่วโมง อีก 3 วัน แล้วจึงเปลี่ยนเป็นยาชนิดรับประทาน แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีการหดตัวของมดลูกกลับขึ้นมาอีก อาจต้องได้รับยายับยั้งการหดตัวของมดลูกซ้ำอีกจนกว่าการหดตัวของมดลูกลดหรือหายไป ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 84.17 ได้รับยายับยั้งการหดตัวของมดลูก ในจำนวนนี้กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 76.67 ได้รับยายับยั้งการหดตัวของมดลูกชนิดเทอร์บูทาลีน ซึ่งก่อให้เกิดอาการข้างเคียง ได้แก่ ใจสั่น ปวดศีรษะ คลื่นไส้ อาเจียน สถานการณ์ดังกล่าวอาจทำให้สตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดเกิดความกลัว และเกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัย เข้าใจว่าตนเองเจ็บป่วยรุนแรง อาจรักษาไม่หาย ทารกในครรภ์อาจเกิดอันตราย ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่แน่นอนต่อการตั้งครรภ์และการคลอด รวมถึงวิธีการรักษา (Weiss, Saks, & Harris, 2002) ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่าภาวะสุขภาพของตนเองและการในครรภ์เป็นสิ่งที่ก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 4 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นต้นไป

ภาพลักษณ์ของตนเอง

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองวันที่ 1 อยู่ในระดับต่ำ วันที่ 2 ถึงวันที่ 6 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง และในวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านภาพลักษณ์ของตนเองสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 4 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 15) เนื่องจากภาวะเสี่ยงในขณะตั้งครรภ์ต้องเข้าพักรักษาในโรงพยาบาลนี้ ทำให้มีการปรับเปลี่ยน

บทบาทตนเอง ซึ่งอาจมีความขัดแย้งในบทบาทตนเองตามปกติกับบทบาทของผู้ป่วยที่ต้องพึ่งพาบุคคลอื่นมากขึ้น (ศิริพร ฉัตรโพธิ์ทอง, 2536) ทำให้สตรีตั้งครรภ์รู้สึกว่าตนเองสูญเสียอำนาจและค้อยคุณค่าในตนเอง (White & Ritchie, 1984) จากการศึกษาของ กุปตันและคณะ (Gupton et al., 1997) ที่พบว่าสตรีตั้งครรภ์ที่มีภาวะแทรกซ้อนและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมีความขัดแย้งในการเปลี่ยนบทบาท และเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียดขณะพักรักษาในโรงพยาบาลตลอดจนระยะเวลาที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลที่นานขึ้น ทำให้รู้สึกสูญเสียภาพลักษณ์ตัวเองมากขึ้น ซึ่ง ได้แก่ ความรู้สึกที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นตลอดเวลา ความสูญเสียความเป็นส่วนตัวเพิ่มขึ้น ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่าภาพลักษณ์ของตนเองเป็นสิ่งที่ก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 4 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นต้นไป

2. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งก่อความเครียดที่เริ่มตั้งแต่วันที่ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มี 4 ด้าน ได้แก่ การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด ($p < .01$) (ตารางที่ 7) สภาพครอบครัว ($p < .01$) (ตารางที่ 17) อารมณ์ ($p < .01$) (ตารางที่ 19) และการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ ($p < .05$) (ตารางที่ 13)

การแยกจากสังคมที่ใกล้ชิด

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดในวันที่ 1 และวันที่ 2 อยู่ในระดับต่ำ วันที่ 3 ถึงวันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง และวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 7) ทั้งนี้อธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีสถานภาพสมรสคู่ร้อยละ 98.3 และเป็นครอบครัวขยายร้อยละ 41.7 การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจะทำให้สตรีตั้งครรภ์รู้สึกว่าถูกแยกจากสามี บุตร และญาติ และต้องละทิ้งสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ รวมถึงสังคมที่เคยใกล้ชิดและวิถีการดำเนินชีวิตเดิมที่คุ้นเคย นับเป็นสาเหตุอันหนึ่งที่ทำให้เกิดความเครียด (White & Ritchie, 1984; Gupton et al., 1997) และเมื่อต้องเข้ารับการรักษาเป็นระยะเวลานานทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าถูกแยกจากครอบครัวมากขึ้น มีความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวมากขึ้น และบางครั้งญาติก็ไม่สามารถมาเยี่ยมได้บ่อยๆ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงรับรู้ว่าการแยกจากสังคมที่ใกล้ชิดเป็นสิ่งที่ก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไป ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล

สภาพครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัววันที่ 1 และวันที่ 2 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ วันที่ 3 ถึง วันที่ 6 อยู่ในระดับปานกลาง และในวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านสภาพครอบครัวสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 17) เนื่องจากการทำงานของกลุ่มตัวอย่างมิใช่เป็นเพียงรายได้เสริมของครอบครัวเหมือนในอดีต แต่เป็นรายได้ที่จำเป็นเพื่อให้เพียงพอกับรายจ่ายของครอบครัว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 70.0 ทำงานนอกบ้าน เมื่อต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นอุปสรรคที่ทำให้ต้องลาหยุดงาน โดยเฉพาะในกลุ่มตัวอย่างที่หยุดงานเป็นเวลาหลายวัน ทำให้ไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ และถ้าเป็นงานประเภทแรงงานรายวันหรือรายเดือน ก็อาจจะถูกออกจากงานหรือลดค่าจ้างในช่วงที่หยุดงาน ทำให้ขาดรายได้ สามีอาจจะต้องทำงานเพิ่มขึ้นเพื่อหาเงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัว และค่ารักษาพยาบาล (Maloni, Brezinski-Tomasi, & Johnson, 2001; Schroeder, 1998; White & Ritchie, 1984) ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงรับรู้ว่าสภาพครอบครัวเป็นสิ่งก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นต้นไป

อารมณ์

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์วันที่ 1 ถึง วันที่ 3 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ วันที่ 4 และวันที่ 5 อยู่ในระดับปานกลาง และวันที่ 6 ถึงวันที่ 7 อยู่ในระดับสูง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อความเครียดด้านอารมณ์สูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 19) เนื่องจากการเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดและต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลก่อให้เกิดความรู้สึกว่าการตั้งครรภ์นั้นถูกคุกคามและไม่เป็นไปตามความคาดหวัง มีความรู้สึกผิดและตำหนิตนเองที่ไม่สามารถดำเนินการตั้งครรภ์ได้อย่างปกติเหมือนสตรีตั้งครรภ์อื่นทั่วไป มีความวิตกกังวลต่อสุขภาพที่เปลี่ยนแปลงไป จากการศึกษาของรุ่งทิพย์ ช้างศิลา (2544) พบว่าการตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงสูงส่งผลให้สตรีตั้งครรภ์เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายจนไม่อยากจะตั้งครรภ์ต่อไป และนอกจากนี้ยังพบว่า สตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดอาจมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเองและบุตร ถ้าสุขภาพของสตรีตั้งครรภ์นั้นอยู่ในภาวะที่เป็นอันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออาการรุนแรงมากขึ้นต้องพักรักษาในโรงพยาบาลซึ่งเป็นเหตุการณ์สำคัญที่กระทบกระเทือนจิตใจก่อให้เกิดความเครียดแก่บุคคลได้มากกว่าเหตุการณ์อื่นๆในชีวิต และส่งผลให้สตรีตั้งครรภ์เกิดภาวะซึมเศร้าได้ (Maloni, Park, Anthony, & Musil, 2005) ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่าอารมณ์เป็นสิ่งก่อความเครียดที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่วันที่ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นต้นไป

การติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพ

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพตั้งแต่วันที่ 1 ถึงวันที่ 4 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอยู่ในระดับต่ำ และ วันที่ 5 ถึงวันที่ 7 อยู่ในระดับปานกลาง (ตารางที่ 3) และค่าเฉลี่ยของคะแนนสิ่งก่อด้านการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพสูงขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 เป็นต้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 13) สถิติที่เจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดเมื่อเข้าพักรักษาในโรงพยาบาลจะมีความเครียดและความกลัวเนื่องจากการคาดการณ์ไว้ในทางที่เลวร้ายเกี่ยวกับการเจ็บป่วยและการตั้งครรภ์ (Mackey & Coster-Schulz, 1992) ฉะนั้นข้อมูลที่ถูกต้องและการเอาใจใส่จากเจ้าหน้าที่ทีมสุขภาพ จึงเป็นสิ่งสำคัญในการบรรเทาความเครียดของสตรีตั้งครรภ์ แต่บางครั้งการติดต่อสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่ทีมสุขภาพกับกลุ่มตัวอย่างอาจมีปัญหา เช่น ไม่เข้าใจกับคำศัพท์ทางการแพทย์ หรือเจ้าหน้าที่ไม่ให้คำอธิบายเกี่ยวกับการตรวจวินิจฉัย และการรักษาที่ได้รับ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับการเจ็บป่วยของกลุ่มตัวอย่างและระยะเวลาที่ต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาลที่ไม่ชัดเจน จึงเพิ่มความเครียดให้แก่สตรีตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยงขณะพักรักษาในโรงพยาบาล (White & Ritchie, 1984) ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงประเมินว่าการติดต่อสื่อสารกับบุคลากรทางสุขภาพเป็นสิ่งก่อด้านการติดต่อสื่อสารที่เพิ่มขึ้นในระดับปานกลางตั้งแต่วันที่ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นต้นไป

จากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งก่อด้านการเครียดรายวันดังกล่าวส่งผลให้การเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อด้านการเครียดโดยรวมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นชัดเจนตั้งแต่วันที่ 5 ของการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 5) ทั้งนี้ข้อบ่งชี้ได้ว่าระยะเวลาอยู่โรงพยาบาลที่นานขึ้นทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งก่อด้านการเครียดเพิ่มขึ้น เนื่องจากการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดและไม่ทราบล่วงหน้ามาก่อน และคาดหวังว่าเมื่อเข้ารับการรักษาจะทำให้อาการเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดทุเลาหรือหายไป แต่เมื่ออาการไม่ดีขึ้นกลุ่มตัวอย่างไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นหรือไม่สามารถคาดเดาระยะเวลาในการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลได้จะมีผลให้สตรีตั้งครรภ์เกิดความเครียด (Weiss, Saks, & Harris, 2002) จากการศึกษาของไวท์และริทชี (1984) ที่พบว่าเมื่อประเมินระดับคะแนนสิ่งก่อด้านการเครียดของสตรีตั้งครรภ์เสี่ยงสูงที่มีระยะเวลาในการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลนานตั้งแต่ 2 สัปดาห์ขึ้นไป สตรีตั้งครรภ์จะเกิดความเครียดเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ ทศมา โรจนประดิษฐ์ (2541) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลภายหลังที่สตรีเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดเข้ารับการรักษาในห้องคลอด 12 ชั่วโมง และ 24-36 ชั่วโมง พบว่าคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้นภายหลังที่สตรีตั้งครรภ์เข้ารับการรักษาในห้องคลอด 24-36 ชั่วโมง ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้พบว่ากลุ่มตัวอย่างจึงมีการประเมินสิ่งก่อด้านการเครียดเพิ่มขึ้นตามระยะเวลาที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล